

Tilatkaa Suomen Aliupseeri vuodeksi 1930

Suosikaa Suomen Aliupseerissa mainostavia liikkeitä ja toiminimiä!

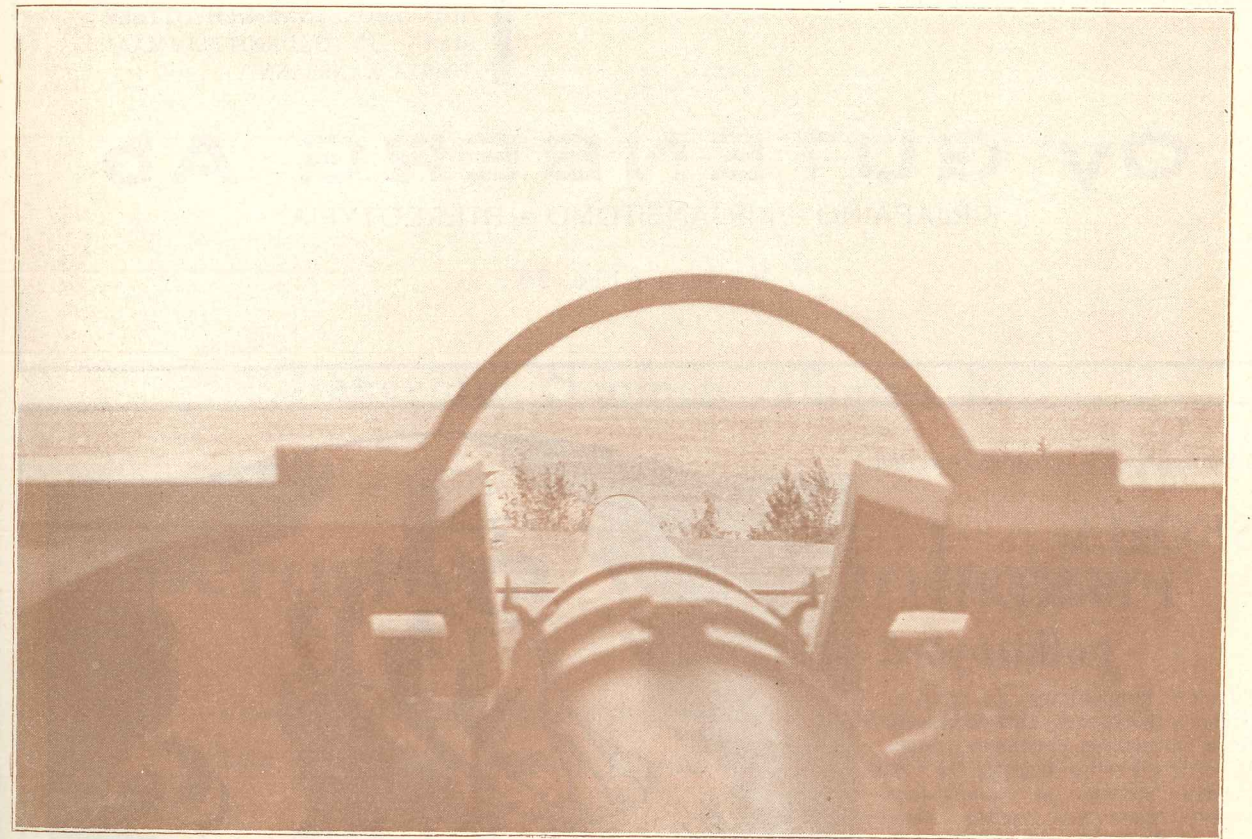
Hinta 3 markkaa

Kirjapaino-Osakeyhtiö ALFA

Mainostakaa Suomen Aliupseerissa

Suomen Aliupseeri on tehoisa ilmoitusväline

Suomen Aliupseeri

N:o 1
Kesäkuun 1 p:nä 1930

KAIKENLAISET

LIKEPAINATUKSET sekä AIKAKAUSLEHDET

valmistaa nopeasti ja halvalla

SOITTAKAA PUHELIM.
72 069 tai 72 311

NIIN EDUSTAJAMME SAAPUU
HETI LUOKSENNE NEUVOTTELE-
MAAN JA SUUNNITTELEMAAN
TÖISTÄ KANSSANNE.

Oy GUTENBERG Ab

KIRJAPAINO - KIRJANSITOMO - STEREOTYPIA

Hämeentie 29

Tällaisenkin ylikuormituksen kestää

SKOHA- PYRKIJÄ polkupyörä

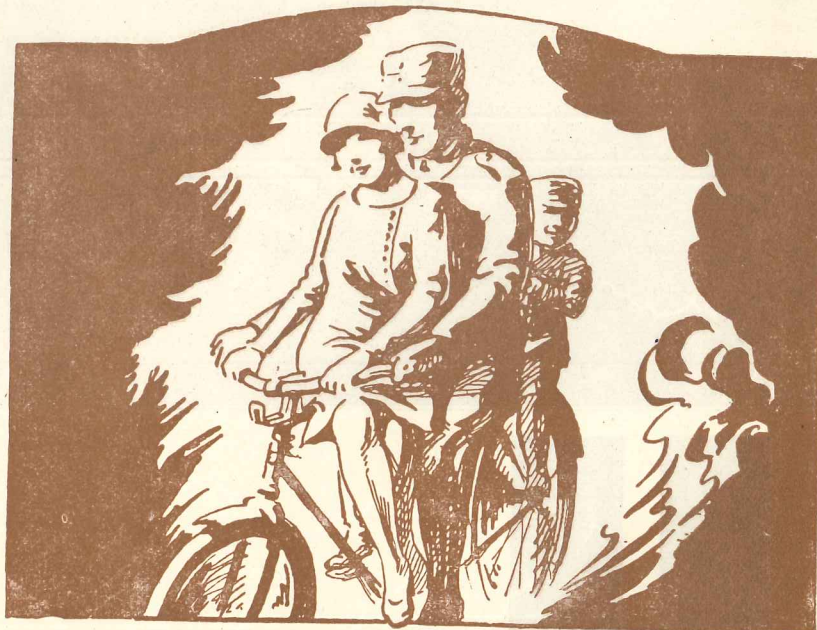
Suomen kuoppaisten ja kivisten teiden erikoispyörä. Runko valmistettu kotimaassa parhaasta ruotsalaisesta nikkeliteräksestä. Yli 20 vuoden käyttö- ja valmistuskemus takaa sen laadun. Muut osat parhaimpien ulkomaisten tehtaitten erikoistuotteita.

SKOHA-PYRKIJÄ-polkupyörän myymme vuoden takuulla — rungolle myönnämme kahden vuoden takuun!

Tarmokkaita ja luotettavia jälleenmyyjiä otetaan.

SKOHA

Helsinki, Kaivokatu 6
Puh.: Myymälä 29 064,
tukkumyynti ja konttori 28 089 ja
38 264.

Suojeluskuntalaisten Urheiluliike O.Y., Viipuri, Karjalank. 25. Puh. 14 95.
Länsi-Suomen Urheilukauppa, Turku, Humalistonk. 7. Puh. 37 90.
Suojeluskunta Kauppayhtiö, Jyväskylä, Kauppak. 41. Puh. 446.
Savon Suojeluskuntakauppa O/y, Kuopio, Minna Canthink. 14. Puh. 13 14.
Hämeen Suojeluskunta Kauppa, Hämeenlinna, Raatihuoneenk. 17. Puh. 346.

Kansikuvamme on valokuvannut P. Poutiainen. Aihe Isoltasaarelta.

Suomen Aliupseeri

Suomen Aliupseeriliiton äänenkannattaja

Toimituksen osoite:
Helsinki, Aut. P:n Esikunta.
Puhelin 20 341.

Toimittajat:
ONNI KOIVISTO
PEKKA LEIKKANEN
(Vastaava)

Taloudenhoitaja:
O. H. SILTANEN
Osoite:
1. Divisionan Esikunta, Helsinki.

N:o 1.

Kesäkuun 1 päivänä

1930

Osakeyhtiö Suomen Aliupseerin

perustava yhtiökokous

pidetään Helsingin Aliupseeriyhdistyksen "Kerholassa", Liisan-
katu 4, lauantaina kesäkuun 14 p:nä 1930 klo 18,00 (6 ip.).

Perustamista koskevat asiakirjat ovat nähtävänä

1.DE:ssa kers. O. H. Siltasella.

PERUSTAJAT.

Yhteenkuuluvaisuudesta.

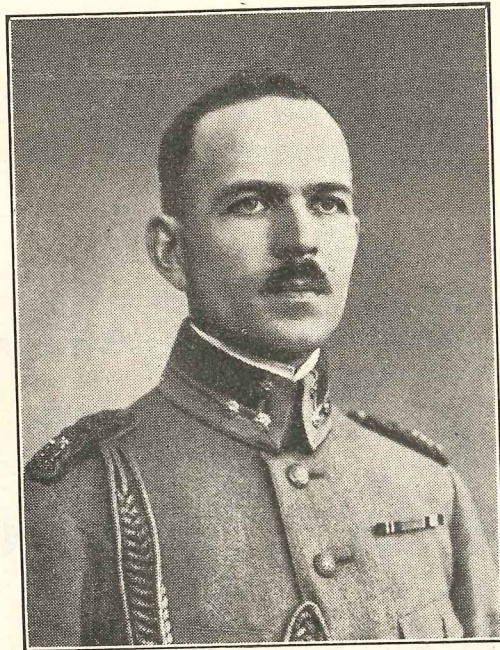
Kirj. Eversti **K. L. Oesch.**

Kuri pakoittaa sotilaan alistumaan esimiehensä tahtoon koko sydämen ja sielun voimalla; yhteenkuuluvaisuudentunne velvoittaa sotilaan yksimielisyyteen ja yhteiseen tahtoon toveriensa kanssa yhteisen päämäärän toteuttamiseksi.

Yhteenkuuluvaisuudentunne (solidariteetti), joka on niin välttämätön sotilaille, on elävöittävä ja vahvistava voima kaikkialla ihmisten keskuudessa. Ihmiset elävät yhteiskunnassa keskinäisessä riippuvaisuussuhteessa, joka yhdistää heidät toinen toiseensa sekä ajallisesti että paikallisesti. Ajallisesti tämä side yhdistää nykyajan menneisyyteen samoin kuin se tulee yhdistämään nykyajan tulevaisuuteen. Sattuvasti onkin sanottu, että ihmiskunta on kokoonpantu suuremmasta määrästä kuolleita kuin eläviä, että kaikki nykyaikaan kuuluva: meidän ruumiimme, työmme tuotteet, puheemme, ajatuksemme jne. on vain perintöä, jonka esi-isämme vähitellen ovat koonneet.

Armeijassa tulee yhteenkuuluvaisuudentunteen vaikuttaa voimakkaammin kuin missään muualla. Voitto tai peräytyminen vieläpä kokonaisen joukon täydellinen tuhoutuminen voi riippua yhden ainoan miehen käyttäytymisestä. Ryhmä, joukkue, komppania, joka väistyy paikaltaan, synnyttää aukon, jota vihollinen käyttää hyväkseen tuhotakseen paikoillaan pysyneet ja velvollisuutensa täyttäneet toverit.

Koko valtakunnan, isänmaan, tulee olla laaja, yhteenkuuluvaisuudentunteen eläyttämä kenttä, aivan kuin yksi ruumis, jonka kaikki osat kärsivät, jos yksikin sen jäsenistä on sairas.

Eversti K. L. Oesch.

Yhteenkuuluvaisuuden lähimpänä seurauksena on välttämättömyys tukea ja auttaa toinen toistaan. Sillä auttamalla kanssaihmiä autetaan myös itseä. Molempipuolinen apu, jonka välttämättömänä seuralaisena on siveellinen yhteenliittyminen, kymmenkertaistaa kaikkien yhteisöjen voiman. Mikä voiman hukka ilmeneekään siinä, että Suomen kansa esiintyy niin eripuraisena ja suorastaan vastakkaisiin ryhmiin jakautuneena maanpuolustuskysymyksissä!

Toveruus on yhteenkuuluvaisuuden kauneimpia ilmenemismuotoja. Eläen yhdessä, jakaen samat vaivat, yhtyneinä samoihin iloihin, valmistautuneina samaan ja yhteiseen vaaraan, saman joukko-osaston sotilaat tuntevat ikäänkuin salaisen vaiston, joka liittää heidät yhteen samalla harppauksella. Samoin on asianlaita yhteiskunnassa, jonka jäseniä johtaa yhteinen ihanne työskentelyssä saman päämäärän toteuttamiseksi.

Mutta ollakseen elinvoimainen, toveruutta täytyy hoitaa ja vaalia. Sillä eivät kaikki ihmiset eivätkä kaikki sotilaat ole syntyneet maailmaan varustettuina sellaisilla ominaisuuksilla, jotka tekevät heidät luonnostaan hyväksi tovereiksi. Oikean ja hyvän toverin ominaisuudet voitaneen lyhyesti määritellä seuraavasti: suoraluontoinen ja avomielinen, palvelevainen ja auttavainen kykyjensä mukaan. Hyvä toveri ei ole itsekäs, ei kiusoittava eikä synkkä. Esimiehen ja kouluttajan velvollisuus joukko-osastossa on tukea ja edistää hyvää toveruutta ja tukahuttaa alkuunsa kaikki harha-askleet. Tällöin on tar-

(Jatk. siv. 15)

Piirteitä Kaukaasian historiasta Rooman päiviltä nykyhetkeen.

Kirjoittanut **A. R. T.**

Venäjältä ilmoitetaan, että valtiollinen poliisi paljastaa jatkuvasti uusia neuvostovastaisia salaliittoja ja suorittaa pidätyksiä eri osissa maata m.m. Kaukaasiassa.

Kun Kaukaasian nykyiset olot ovat useal-lekin vähän tunnettuja ja ottaen huomioon kaukaasialaisten heimojen vapaudenrakkauden, niin voidaan hyvällä syyllä odottaa kiinteintä neuvostovastaista toimintaa juuri tältä taholta.

Lähempi tutustuminen kaukaasialaisiin kansoihin on sen johdosta erikoisen mielenkiintoista. Ei missään muualla tavata sellaista kansanheimojen lukuisuutta ja erilaatuisuutta elämäntapoihin nähden kuin juuri Kaukaasiassa. Täällä on ollut asutusta ihmiskunnan olemassaolon alkuaajoista lähtien ja siksi tavataankin täällä taloudellisen elämän eri muodot alkuperäisimmästä paimentolais- ja maatalouselämästä nykypäivien kehittyneempään uudenaikaiseen suurteollisuuteen saakka.

Uusimmat arkeologiset tutkimukset ovat todistaneet, että Kaukaasiassa oli asutusta jo vanhemmalla kivilaudella. Kuitenkaan ei tämä alkukansa, joka pääkallon muodostuksen mukaan kuului delikokefaaleihin, pitkäkalloisiin (pääkallon leveys enintään 75/100 sen pituudesta), ole jättänyt jälkeensä jälkeläisiä.

Nykyiset kaukaasialaiset kansat kuuluvat bra-

kykefaaleihin, lyhytkalloisiin ja ovat ilmaantuneet sinne vasta paljon myöhemmin. Niiden siirtymisen on laskettu tapahtuneen vasta v. 1000 seuduilla meidän ajanlaskumme mukaan. Ne

tunkeutuivat tänne Araratin alueelta, Mesopotamiasta ja Vähän-Aasian muilta seuduilta ja levittäytyivät Vähään - Aasiaan ja Kaukasus-vuorten eteläisille rinteille. Ensimmäisen asutuksen jälkeen siirtyi sinne toisia, jotka työnsivät aikaisemmin tulleet yhä ylemmäksi vuoristoon, missä ne asettuivat asumaan laaksoihin, toisten jatkaessa matkaansa Kaukasusvuorten yli, sen pohjoisille rinteille. Tämä historiallinen siirtymisen kuvastuu myöskin selvästi eri paikkakuntien historiallisessa nimistössä. Tällä tavoin

sai alkunsa Taka-Kaukaasian asutus historian alkuaikoina. Samanlainen, vaikkakin myöhemmin tapahtunut, on ollut Kaukasusvuorten pohjoisrinteitten ja Etu-Kaukaasian asutuksen kehitys.

Entisajan maantieteilijät kertovat Kaukaasiassa puhutun satoja eri kieliä. Niinpä käytettiin Pliniuksen kertomuksen mukaan Dioskurussa — nykyisessä Suhumissa — kaupankäynnissä vuoristolaisten kanssa 150 eri kieltä.

Kaikki muinaiset itämaalaiset valtakunnat, erikoisemmin Persia, kävivät hyökkäyssotaa kaukaasialaisia heimoja vastaan. Niiden aseelliset joukot vyöryivät useampaan kertaan Kau-

Kansallispukuisia kaukaasialaisia.

kaasian maiden yli, ne löysivät Derbentin luona olevan solan, jota kutsuivat "Kaukaasian portiksi" ja kulkivat sen kautta edelleen Kaspiameren rannikkoa pitkin Etu-Kaukaasiaan saakka. Kasakat, jotka asustivat Etu-Kaukaasian pohjoispuolella olevilla aroilla, hyökkäsivät suurin joukoin pohjoisesta Taka-Kaukaasiaan. Kaksi eri kertaa hyökkäsivät sotaisat arabialaiset Keski-Aasiaan ja valtasivat sen. XIII:nnella vuosisadalla hyökkäsivät maahan mongoolit, myöskin "Kaukaasian portin" kautta, ja laskivat valtansa alle koko Taka-Kaukaasian. Tällaiset alituiset sodat ovat jatkuneet halki vuosisatojen. Kaukaasia näyttää olleen hämärässä menneisyydessä, keskiajalla ja vielä nykyajanakin loppumat-
tomien, veristen taisteluiden näyttämönä.

Niinpä on esim. Tiflis, Georgian nykyinen pääkaupunki, n. 1500 vuoden kuluessa valloitettu ja perinpohjin hävitetty 29 eri kertaa.

Kaukaasian lukuisat heimot voidaan kielellisten näkökohtien mukaan, sekä ottamalla huomioon antropologiset ja etnologiset tekijät, jakaa 8 suureen ryhmään: 1) jafettilaiset, 2) sekoitettua jafettilais indo - eurooppalainen ryhmä, 3) arjalaiset, 4) turkkilaiset, 5) seemiläiset, 6) mongoolit, 7) suomalaiset ja 8) mustalaiset.

Maan todellisen valtaryhmän muodostavat professori Marr'in teorian mukaan jafettilaiset. Se käsittää kolme suurta ryhmää: a) kartvelit, b) tsetsnit-lesgit ja c) abhassit. Ensimmäinen ryhmä käsittää seuraavat itsenäiset kielet: grusian-, mingreelin-, lasin- ja svaneetin kielen.

Kartvelilaisia on yhteensä n. 1,700,000. He elävät pääasiallisesti Georgian neuvostotasaval-
lan alueella. Autonomisiksi alueiksi eroitettuja ovat ainoastaan adshaarit, abhassit ja etelä-ossetit. Länsi-Georgiassa on Rion-joen keskijuoksun varrella entisen imerettiläisen keisarikunnan pääkaupunki Kutais. Svaneettiassa, yksinäi-

sellä ylängöllä, on näihin asti säilynyt ikivanhoja asumuksia ja ihmeellisiä entisaikaisia tapoja. Svaneetit ovat solakkavartaloista, kaunista kansaa, joidenka liikkeet ovat sulavia ja samalla joustavia.

Koko Georgia on peltomaata. Jo 3000 vuotta sitten harjoittivat kartvelilaiset maanviljelystä. Maanviljelystekniikka on siitä alkaen tuskin ol-
lenkaan kehittynyt. Esim. maanviljelyskalusto on vielä hyvin alhaisella kannalla. Viljalajeista ovat maissi ja ohra yleisimmät. Ainoastaan maan itäosissa viljellään jonkun verran vehnää. Täällä on myöskin perintötapanä säilynyt silkin viljelys ja mehiläishoito. Myöskin viinin viljelys ja hedelmätarhain hoito on yleinen. Karjanhoito on vuoristolaaksoissa asuvien heimojen keskuudessa hyvin korkealla.

Gruusialaisia sotilaita tserkessiläispuvuissa.

Kotiteollisuus on myöskin hyvin kehittynyt. Vaatteet, nahkatavarat, erilaiset talousesineet, maanviljelyskalustot y. m. valmistetaan itse.

Tsetsnit ja lesgit, yht. n. 1,100,000 henkeä, muodostavat jafettilaisen ryhmän toisen osan. He asuvat Tsetsnien- ja Dagestanian neuvostotasavalloissa. Tsetsnien tasavalta

muodostettiin 1923. Sen pääkaupunki on Grotznyi, naftateollisuuden keskus. Abhassit, jotka tserkessien kanssa muodostavat jafettien toisen haaran, ovat tyypillisiä kaukaasialaisia — solakoita, mustatukkaisia — ja mustasilmäisiä, jotka pääkallon muodostumisen mukaan kuuluvat brakykefaaleihin. Abhasia on nykyään Georgian neuvostotasavallan autonominen alue. Sen väkiluku nousee n. 100,000. IV:nnellä vuosisadalla oli täällä kreikkalaisia siirtoloita. Kreikkalaisia seurasivat roomalaiset, näitä bysanttilaiset ja lopuksi XIV:nnellä vuosisadalla turkkilaiset. Saman vuosisadan alussa syttyi Turkin ja Venäjän välillä verinen sota, jonka loputtua abhassien oli

Neuvosto - Venäjän armeija.

Kirjoittanut E. A.

Venäjän vallankumouksen johdosta olivat maan aseelliset voimat, kuten koko yhteiskuntajärjestyskin, joutuneet kaaosmaiseen tilaan.

Taistelukykyisen armeijan uudelleenluominen oli ennen kaikkea bolsheviikkivaltiaalle elinehto, sillä usealta puolen valtakuntaa yrittivät entiset tsaarin ajan kenraalit armeijoineen tunkeutua maahan kukistaakseen uudet vallanpitäjät. Vanhojen kenraalien kokoonhaalimat armeijat olivat kumminkin taisteluarvoltaan verraten alhaisiksi arvioitavat ja sekin sotilaallinen kunto, jonka ne ehkä omasivat, jäi tehokkaasti hyväksikäyttämättä johtajien keskinäisten riitojen ja heikon politiikan vuoksi. Bolsheviikeille oli verraten helppoa lyödä yksitellen nämä jöröpäiset kenraalit, jotka eivät halunneet toimia yhteisvoimin yhteistä vihollistaan vastaan eivätkä olleet mitään oppineet vanhan Venäjän suuresta pesä-
jaosta, vaan kohtelivat tsaarin Venäjästä jo eronneita valtakuntia samoin kuin itsenäisiksi pyrkiä kansallisuuksia kuin ne olisivat olleet edelleenkin heidän alustalaisiaan, joille ei tarvitse mitään huomiota uhrata.

Ensimmäisen ulkonaisen sotansa kävi Neuvosto-Venäjä (SSSR.) v. 1920 Puolan valtaamiseksi. Tässä voimain mittelyssä kärsi N.-Venäjä musertavan tappion, joka teki bolsheviikkijohta-

jille selväksi, ettei puna-armeija (RKKA.) ollut vielä läheskään siinä kunnossa, että sen avulla pystyttäisiin Eurooppa väkivalloin taivuttamaan neuvostokomentoon.

Puolaa vastaan käydyn sodan jälkeen alkaakin puna-armeijan määrätietoinen kehittäminen siksi välikappaleeksi, jonka turvin kerran on aikomus murskata Euroopan vastus ja saada aikaan "maailman vallankumous".

Puna-armeija on jo vuosia sitten sivuuttanut kokeiluasteen ja on se tällä hetkellä hyvin järjestetty, taisteluvalmis välikappale johtajainsa käsissä.

Puolustusjärjestelmä.

N.-Venäjällä on voimassa yhdistetty kaaderi- ja territoriaali- eli aluejärjestelmä. Kaaderijärjestelmä on luonteeltaan yleensä samanlainen kuin oma, nyt voimassa oleva puolustusjärjestelmämme. Aluejärjestelmässä on vallitsevana periaatteena se, että maa on jaettu joukko-osastoja vastaaviin kutsunta-alueisiin. Alueen asevelvolliset kutsutaan harjoituskokouksiin alueensa keskukseen määräytyiksi ajoiksi ja muodostavat liikekannallepanossa alueellaan sotavahvuisen joukkomuodostelman.

Puna-armeijassa on siis rinnan kahdenlaisia joukkoyksiköitä, kaaderi- ja territoriaalijoukko-

joukottain siirryttävä Turkin alueelle. Täten pieneni abhassien aikaisemmin hyvinkin huomattava lukumäärä.

Kaukaasian yhteinen väkiluku on nykyisin 12 milj. Suurimman osan muodostavat indo-eurooppalaiset, jotka ovat pirstoutuneet iraanilaisiin ja eurooppalaisiin.

Kaikki nämä lukuisat heimot asuvat 450,000 km² suuruisella alueella ja ovat poliittisten ja hallinnollisten olosuhteitten mukaan jaetut 15 kansalliseen autonomiseen alueeseen.

Näitä heimoja ei edes tsaarin aikainen halli-

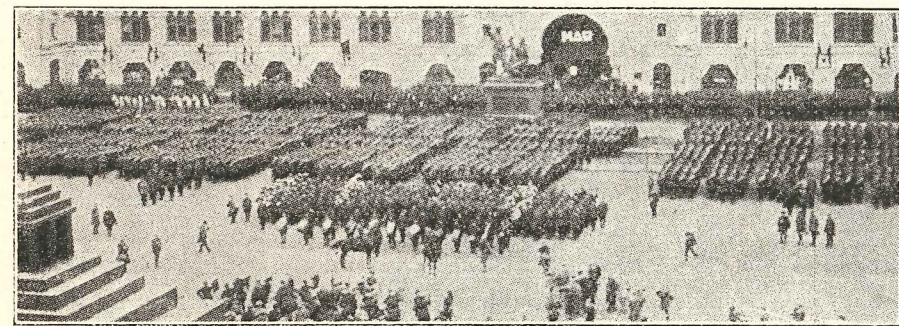
tus kyennyt venäläistämään, vaan ne ovat vuosisatoja olleet itsenäisiä.

Nykyisin on sivistyksellinen herääminen havaittavissa kaikkialla. Sanomalehtiä, oppikirjoja ja kirjallisia teoksia ilmestyy jo kaikilla kaukaasialaisilla eri kielillä. Maaseudulle on perustettu kouluja, kirjastoja ja lukutupia. Myöskin koetetaan takapajulla olevaa maanviljelystä kehittää olosuhteiden mukaan. Kun yleinen sivistyksellinen taso kohoaa, niin on varmaa, että Kaukaasian kansojen kehitys ja hyvinvointi lisääntyy vastaavasti, sillä täällä, jos missään, on suuria kehityksen mahdollisuuksia.

ja. Territoriaalijoukoilla on rauhan aikana yhtäjaksoisesti palveluksessa vain määrätyn suuri kantahenkilökunta päällystää ja miehistöä koulutushenkilökuntana sekä muihin välttämättömiin toimiin varuskunnassa. Varsinainen koulutettava miehistö kootaan sitävastoin omalta kutsunta-alueelta määräytyksi kuukausiksi harjoituskokouksiin. Täten voidaan vuosittain antaa koulutus paljon suuremmalle määrälle asevelvollisia kuin vastavassa kaaderiyksikössä, jossa asevelvolliset ovat palveluksessa yhtäjaksoisesti. N.-Venäjällä on jouduttu edellä mainittuun koulu-

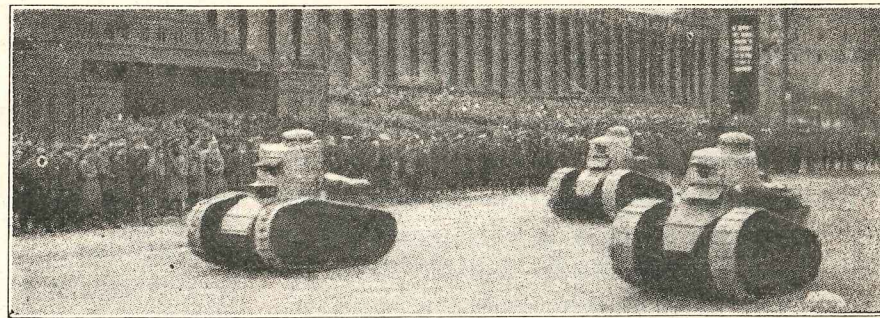

Paraati Moskovan Punaisella Torilla (vasemmalla katselijat).

Sama paraati (edessä vasemmalla Leninin hautarakennus).

tusjärjestelmään sen vuoksi, ettei muutoin voitaisi antaa asepalvelusta kuin murto-osalle vuotuisesta asevelvollisten määrästä, joka on n. 1,200,000. Maa on näet koko neuvostovallan ajan ollut suurissa taloudellisissa vaikeuksissa, joten sen olisi mahdotonta ylläpitää niin suurta kaaderiarmeijaa, että kaikki asevelvolliset saisivat asepalveluksen, etenkin kun vakinaista palvelusaikaa kaaderijoukoissa ei ole katsottu voitavan alentaa alle kahden vuoden ja näin ollen tulisi palveluksessa olemaan vähintään kahden vuoden asevelvolliset yht'aikaa. Territoriaalijärjestelmän avulla li-

Hyökkäysvaunuja Leninin hautarakennuksen edessä.

sääntyy siis huomattavasti asepalveluksen saanut reservi sodan varalle. Siitä huolimatta jää vuosittain osa asevelvollisista yli kaaderi- ja territoriaalijoukkojen tarpeen. Näille määrää asevelvollisuuslaki annettavaksi n.s. armeijan ulkopuolisen koulutuksen. N.-Venäjän nykyistä asepalvelusjärjestelmää on pidettävä tarkoituksenmukaisena toisestakin syystä. Sen avulla voidaan nimittäin armeijan ydinjoukot, kaaderijoukot ja terr.-joukkojen kantakaaderit koota poliittisesti luotettavimmasta aineksestä. Tämä on erittäin tärkeä maassa, jossa vallassaoleva kommunistinen puolue muodostaa vain murto-osan kansasta.

Asevelvollisuus.

N.-Venäjän asevelvollisuuslaki on tällä hetkellä maailman militaristisin. Kun muualla Euroopassa ja maailmassa on viime aikoina tullut iskulauseeksi "aseistariisuminen ja maailman-

rauha", on neuvostovaltioiden määrätietoisen pyrkimyksenä koko maan militarisoiminen ja maailman vallankumous. Näiden tarkoituksiperien saavuttamiseksi ei säästetä varoja eikä liioin valita keinoja, kunhan niiden vain luullaan vievän lähemmä päämäärää.

Asevelvollisuus N.-Venäjällä perustuu kokonaan luokka- ja puoluediktatuuriin, kuten koko yhteiskuntaelämäkin. Niinpä säädetäänkin jo asevelvollisuuslaissa heti alussa: SSSR:n puolustaminen on kaikkien maan kansalaisten velvollisuus, mutta puolustusta ase kädessä suorittavat vain *työtätekevät*. Työtätekemättömiin aineiden täytettäväksi annetaan muut velvollisuudet maan puolustuksessa.

Työtätekevien aseellisten voimien järjestönä on työläistalonpoikainen puna-armeija (RKKA), joka jaetaan maa-, meri- ja ilmavoimiin.

Varsinainen asevelvollisuus jakautuu eri jaksoihin, jotka ovat:

- a) ennakkokoulutusta (ennen vakinaista palvelusta),
- b) aktiivipalvelus,
- c) reservissäolo.

Ratsuväkeä lippuineen.

ALOKAS HERDELIN saapuu komppaniaan. Ennen kanta-kirjaan viemistä kysyy vääpeli:

- Nimenne?
— Herdelin.
— Ei täällä herroja tarvita. Teidän nimenne on Delin.
Sitten menee alokkaamme noutamaan varusteita varusvarastosta.
— Nimenne, kysyy varusmestari.

Sitäpaitsi on vielä määrätty jo aikaisemmin mainittu n.s. armeijan ulkopuolinen koulutus niille, jotka eivät joudu vakinaiseen palvelukseen.

Työtätekemättömät, s.o. poliittisesti epäluotettavien aines, ei saa mitään asepalvelusta, vaan on sen maksettava erikoista sotaveroa.

Palvelusaika eri asevelvollisuusluokissa ja aselajeissa on seuraava: *Ennakkokoulutus*: annetaan 19—20 ikävuosina, käsittäen yhteensä 2 kuukautta, kunakin vuonna kuukausi. Koulutus tapahtuu n.s. harjoituskokouksissa asuinpaikkojen lähellä olevissa opetuskeskuksissa. Vakainainen palvelus. *Kaaderijoukoissa*: Ikä 21—25 vuotta, josta ajasta asevelvollinen kumminkin on osan n.s. pitkäaikaisella lomalla. Itse varsinainen koulutusaika on aselajeista riippuen seuraava:

Laivastossa, rannikkopuolustusjoukoissa ja merirajavartio-osastoissa 3 vuotta, siis lomalla 2 vuotta. Jos edellä mainitut ovat saaneet erikoiskoulutuksen, on palvelusaika 4 vuotta. Kaikissa muissa aselajeissa 2 vuotta.

(Jatkuu.)

- Delin.
— Ei täällä mitään aatelisherroja tarvita, Te olette pelkkä Lin (de = ranskal. aatelistitteli).
Nyt hän on saanut varusteensa ja menee tupaan.
— Mikäs Sinun nimesi on? — kysyy tuvan vanhin.
— Lin.
— Liian juhlallista. Kyllä täällä vähempikin kelpaa! Sinä olet tästä lähtien vain Hamppu! (lin = pellava, ruots.)

Johtajan käsky on pyhä.

Kirjoittanut luutnantti **E. SAARINEN**

Työ puolustuslaitoksessa rakentuu ja perustuu kahden tärkeän asian ympärille.

Nämä kulmakivet ovat *käskeminen* ja *totteleminen*. Jokainen puolustuslaitoksessa palveleva henkilö saa tuntea ja tutustua molempiin. Suuretkin herrat saavat alistua käskyyn, s.o. totella. Yksinkertaisin ja pieninkin rivimies joutuu käskemään — ainakin vartiomiehenä ollessaan.

Tämä tosiseikka (oikeammin tosiseikat) tuntuu varmastikin kalpeanaamisista sivilisteistä kauhealta ja hirveältä. Oikein sellaiselta, että tätä ajattelevien neitojen selkäpiitä karmii, ja he halusivat vetäytyä yhä syvemmälle suojelevan laiskanlinnansa turviin!

Mutta meistä militääreistä ei asia tunnu ollenkaan niin hirvittävältä. Päinvastoin. Me olemme joko totuneet tai pyrimme tottumaan siihen. Ja saavuttaessamme tämän, me olemme suoraan sanoen tyytyväisiä ja onnellisia. Se on meidän elämäämme se. Ja niinhän se onkin, että toinen tykkää tyttärestä, toinen äidistä!

Mekin sotilaat tykkäämme toisesta käskystä, mutta ehkä emme toisesta. Mutta me emme näytä sitä maailmalle, emme äidille, emmekä tyttärellekään. Vielä vähemmän käskyn antajalle. Tämä on sotilaallista tämä! Me haluamme olla aina yhtä tyytyväisiä, tulipa

vastaan — vaikka hirsipuu taikka... niinkuin laulussakin lauletaan.

Tämän kirjoittaja ei ole varsinainen rivimies, mutta ei missään tapauksessa ”suurikaan herra”. Heilunpahan vain siinä välimailla.

Siis juuri siinä välissä, jossa joutuu päivittäin antamaan krossimäärittäin käskyjä ja saamaan niitä itse saman verran. Siinä siis joutuu monta kertaa ajattelemaan: opi ensin tottelemaan, niin opit käskemäänkin! Ja jokaisesta saamastaan käskystä hän pyrkii väkisinkin etsimään ja löytämään käskyn pyhyiden, johtajan käskyn pyhyiden. Tämä ”etsiminen” on lievemmin sanoen arvostelua, mutta sen hän suorittaa visusti omassa itsessään, ei varjonsakaan kuullen eikä nähden. Ainoastaan omaksi opikseen.

Ja mikä se sitten hänen mielestään muodostaa tuon johtajan käskyn ympärille sellaisen ”prestigen”, joka sen tekee pyhäksi? Se on hänen mielestään annetun käskyn *antotapa*. Toisin sanoen se, onko käsky todella *käsky*, vai eikö se ole sitä.

Nyt on nimittäin olemassa asianlaita niin hullusti, ettei johtajan käsky aina olekaan käsky. Vaikka se annetaan suorastaan palveluksessa, niin se voi olla käskyn asemesta toivomus, pyyntö: anteeksi nyt, että minun täytyy antaa tämä käsky — ajatus j.n.e.

Vale-Dimitri.

(Parodia)

Kirjoittanut **Mikko Sara**

(Tapahtuma-aika vv. 1605—1610 Venäjällä.)

Erakkomajan primitiivisessä laiskanlinnassa istui Grigori Otrepiev, ent. munkki, ja soitti balalaikkaa. Kivipaadella turisi samovaari. Kun vesi alkoi kiehua, Grigori kopisteli teelehtiä samovaariin ja totesi:

— *Vot, siinä sinulle, Grigori, totuus: Tsajut ovat lopussa. Eilen limppu loppui, tänään tsajut. Vot kak*

elämäsi, Grigori, on piipussa! Kerrassaan... Ei kävele erakkoelämä, jei bohu! A luostarissa, vot molotsaa oli...

Grigori, ent. munkki, kaatoi tsajua mukiin ja sitä hörppi. Taas luostariin palasi ajatus:

— *Da daa, molotsaa, mutta paha siellä sinut ot-*

Ja nämä kaikki ovat käskyn saajalle ikäviä juttuja. Selvä käsky on aina käsky ja sen mukaan on selvä ja hyvä toimia!

Mitä sitten tältä selvältä käskyltä vaaditaan? Niellestämme m.m. seuraavaa:

1. Asetu itse käskettävän asemaan ja anna käskysi niin, että sen tyhmäkin ymmärtää.

2. Muista myöskin, että on olemassa elämänviisaus, joka kuuluu: puhuminen on hopeaa, mutta vaikeminen *kultaa!* — Ja kultahan on arvokkaampaa kuin hopea! Tällä tahtoisimme sanoa sitä, että

3. Älä käske paljoa (s.o. useasti), mutta minkä käskyn annat, anna se sitä terävämmin, harkitummin ja pontevammin. Ei ole niinkään hauska nähdä johtajaa, joka heiluu ja hosuu sinne sun tänne, eikä millään ole sen suurempaa tolkkua.

4. Anna sellaisia käskyjä, että ne (niiden henki) voi käskyn saaja tai saajat toteuttaa ja vaadi ehdottomasti, että niin myöskin tapahtuu. Ei ole tarkoitus roiskia käskyä toinen toisensa selkään summamutikassa. Alimmaisiet ehtivät jo unohtua, kun viimeisimmistä yritetään pitää kiinni.

5. Peruuta tai muuta antamasi käsky vasta sitten, kun maailma yrittää kallistua kyljelleen! (Tämä on sanottu Nummisuutarin Eskon tapaan vertauskuvilla ja jatketaan vielä niillä, jotta: älkäätkuitenkaan kävelkö kuin lautapäähärkä!) — Peruuta tai muuta siis antamasi käsky oikeassa vaiheessa ja oikealla hetkellä. Äläkä siis riipu siinä tyhmän itsepintaisesti kiinni!

6. Jos sinä olet vaikkapa vänrikki ja seisot kersantin vieressä, joka antaa korpraalille käskyn: — Laitakaa lauttaan viisi kannattajaa! niin älä sinä mielel-

läsi huuda korpraalille, joka jo mennä viuhkasee työhönsä: — Hei korpraali, kyllä siihen riittää kolmekin kannattajaa! Yhdeksässä tapauksessa kymmenestä nimittäin ei varmastikaan maapallo kierahda radaltansa, vaikka siihen lauttaan asetetaan viisi parrua! Sen kersantin mielestä nimittäin oli viisi paikallaan. Vaikka nyt sinä ajattelitkin kolmea, niin älä kauluksesi varjolla muuta leikitellen kersantinkaan käskyä, *joka jo tuli annettua ulos!* Se vain turhanpäiten asettaa kersantin ikävään asemaan ja korpraali voi selkäksi takana ehkä naurahtaa!

7. Älä myöskään koskaan käske: — Hei, tulkaas muutama mies tänne! Vaan *käske*: — Sotamiehet A, B, C ja D, tänne! Tai: — Te neljä puuhun nojaavaa miestä, tänne!

Ensimmäisessä tapauksessa nimittäin on asianomaisen mahdoton tietää keitä ”muutamia miehiä” sinä tarkoitat, eikä kellään ehkä ole halua olla juuri niitä ”muutamia miehiä”, Jälkimmäisissä tapauksissa on käsky ilman muuta selvä ja se menee läpi, vaikka läpi harmaan kiven!

Tässä niitä nyt olisi muutamia seikkoja. Emme tahdo mitenkään sanoa, että käskemistaidon salaisuudet nyt olisivat paljastetut. Emme ollenkaan. Siihen tarvitaan kokonaan toisia miehiä.

Olemme vain käytännössä tulleet kiinnittäneeksi huomiotamme edellä mainitsemiimme. Sen vuoksi niistä pakisimme. Joka tapauksessa olemme sitä mieltä, että jos johtajan käsky sisältäisi ensiksi paljon muita hyviä osviitoja ja sitten vielä kiinnitettäisiin huomiota ylläoleviinkin, niin silloin johtajan käskystä todella tulisi pyhä ja käskettävä sen ottaisi ja käsittäisi sellaisena.

taisi! Ka hyvin vielä apotti-isä viimeiset hipat ja nunnajazzit muistaa...

Ja surulliseksi kävi Grigori, ylen surulliseksi. Mahdolltomasti mieltä ja hörppi tsajua. Vähän väliä kaatoi uutta. Lopulta hänen murheellinen katsantonsa sattui balalaikkaan ja jotain tuli mieleen. Vihdoin se kiteytyi selväksi ajatukseksi:

— *Vot, siinä sinulle limput ja tsajut! Emigrantiksi ulkomaille, mihin tahansa, Grigori, ja soitelet balalaikkaa. Vot!...*

Grigori hörppi tsajua tyytyväisenä, kunnes kuului:

— *Allo! Allo! Täällä pajaarien yleisradio. Seuraa iltapäivä uutisia. ”Bajarskij Vjedomosti” kirjoittaa m.m. hallitusasioista seuraavaa: — — —*

Tsajun hörppiminen keskeytyi. Grigori kuunteli korvat hörössä. Rohkeasti kirjoitti lehti. Kapinallisesti. Kirjoitti, että tsaari Boris Godunov, jonka maalaisaateli oli valinnut kuolleen tsaari Feodorin seuraajaksi, hallitsee huonosti. Puolan Sigismund pian koko Pyhän Venäjän valloittaa, mutta tsaari Boris muina miehinä vain on. Jonkun Kaarle-herttuan apuun luottaa, pajaarien neuvot hylkää.

Grigori, ent. munkki, ei kuunnellut enempiä. Uutinen oli hänelle oiva. Se osoitti hyvän mahdollisuuden. Grigori harjasi sakettipukunsa huolellisesti, kiskoi ylleen puhtaimman paitansa, vaksasi viikset ja painoi päähänsä knallihatun. Ja lähti majasta.

Grigori Otrepiev, ent. munkki, astui tietöntä aroa. Kauan astui. Viimein tuli asemalle ja lunasti halvim-

man luokan piletin lähikaupunkiin. Mutta matka oli pitkä ja rahat loppuivat. Siksi Grigori kaupungissa radion ja rannekellon vei panttiin, että pääsi toiseen kaupunkiin. Buickilla hän siellä ajoi pajaaripösön, Vasili Suiskin, asunnolle. Grigori Otrepiev, ent. munkki, kysyi itseään ruhtinas Vasilia ja Dimitri Ivanovitshiksi itsensä pyysi ilmoittamaan.

— A kuka Dimitri Ivanovitsh sinä? ruhtinas tiukasi.

— Ka, isäni Ivana IV oli, vot Pyhän Venäjän tsaari. Julmaksi kutsuivat. Poikansakin tappoi muka. A ei tappanut, vot pakoon pääsin.

Ruhtinas Vasilin silmät kävivät ylen suuriksi. Jo tajusi:

— Aaaa! Suuriruhtinas Dimitri Ivanovitsh, Venäjän tsaari.

Ruhtinas Vasili Suiski pakisi kauan hallitusasioista Grigori Otrepieville — Vale-Dimitrille. Paljon oli pakistavaakin. Ylen epämieluisa ja keho oli tsaari Boris Godunov, kuolleen tsaari Feodorin lanko, ent. asiainhoitaja.

Vallankaappaus suunniteltiin lopulta, ylen ankara salaliitto tehtiin. Lopuksi soitti ruhtinas Vasili upealla matkagramofoonillaan saxofoonisoolon "Boshe Tsarja hrani" sekä Vale-Dimitrin pyynnöstä viimeimmän succé-foxtrotin "Soromno".

Pian marssi Vale-Dimitri liittolaisineen Moskovaa kohti. Siellä oli tsaari Boris onneksi jo kuollut ja pojat sekä perilliset surmattu.

Tsaarin hyväpalkkainen vakanssi oli vapaa!

Vale-Dimitri rupesi nyt hoitelemaan Venäjän huushollia. Ylen korkea viskaali oli hän nyt. Tosin vielä kruunaamaton, mutta mahtava ja tyytyväinen. Teki mitä halusi. Kääntyi roomalaiskatoliseksi ja lupasi Roomalle koko Pyhän Venäjän. Puolan Sigismundin kanssa lyöttäytyi vahvaksi veljeksi ja Puolasta, Venäjän valtaamista havittelevasta maasta, otti eukon.

Mutta pajaarit eivät pitäneet puolalaisista. Kahden vaiheilla olivat: kruunaavatko tsaariksi Dimitrin vai järjestävätkö vallankumouksen. Kruunasivat kuitenkin.

Ja Vale-Dimitri, ent. munkki, ei tuntenut limpun ja tsajun puutetta. Pajaareista pitteämatta tsaari Dimitri hoiteli valtakunnan huushollia ja teki pilkkaakin heistä.

Pajaarit suuttuivat ja tekivät salaliiton ruhtinas Vasili Suiskin, spesialistin, johdolla.

Ruhtinas Vasili varoitti kuitenkin Vale-Dimitriä. Puhelimitse!

— A ruhtinas Vasili Suiski puhuu, hän aloittaa. Mutta tsaari Dimitri oli päissään. Ylen käheänä hän kukkui ruhtinas Vasilille:

— Sie Vasili, du-durak, tsaaria — hik — häiritset! Ruhtinas suuttui ja sanoi suoraan:

— A sie, vot, liian hävyttömäksi heittäännyt! Potkut pian saat!

— Aaaa! Hik, sinä ko-koiranpoika! Vot Siperiaan sinut lähetän, hik... su-susien ruuaksi heitän. Kerrassaan!

Ja soitti korvaan.

Pajaarit yllyttivät kansan kapinaan ja hirttivät Vale-Dimitrin. Ja heittivät killumaan.

Taas oli hyvä vakanssi vapaana ja ruhtinas Vasili Suiski rupesi nyt tsaariksi. Vuorostaan.

Aika kului. Huhuja kuului: Vale-Dimitri, kansan hirttämä mies, on hengissä!

Tsaari Vasili Suiski ei uskonut juttua.

— Ka mitäpä soopaa pakisette, hän sanoi. Dimitri Ivanovitsh on hirtetty. A siellä, Severskoin puolella, mikä lie Sigismundin kätyri, rosvo!

Hänelle vakuutettiin varmasti:

— Ei ole varas, vot Dimitri Ivanovitsh on. Tsaariksi hänet jo rajaseutu tunnustaa.

Mutta tsaari Vasili ei usko.

— Bohu! Kouraan tuntuu! Omilla silmilläni hänet hirressä näin. Hyvin uusi ja paksusti talittu oli nuora. Ka, palttuapa jutuillenne annan!

Mutta totta oli, että Severskoin rajamaassa Vale-Dimitri värväsi itselleen joukkoja. Ja helposti se kävi. Sillä tyytymättömiä olivat musikat, puolalaiset ja osa pajaareistakin. Pian sai Vale-Dimitri käskynhaltijansa rajalinnoihin ja Tusinon kylästä käsin hän antoi loittiin tsaari Vasilin joukoille. Lujasti antoi.

Ruotsin Kaarle sähköitti tsaari Vasilille ja tarjosi apuaan. Pelkäsi vihamiestensä, Sigismundin kannattajan, taas pääsevän valtaan.

Tsaari Vasili vastasi: Niet. Mitäpä avullasi? Päijään yksin.

Mutta ylen huonoa oli hänen pärjäämisensä. Jalkuvaa selkään saamista. Lopulta tsaari Vasili jo pyysi apua Kaarlelta. Viipurissa siitä tehtiin kontrahti. Oikein ristiä suudeltiin. Mutta myöhäistä se oli.

Moskova nousi kapinaan tsaari Vasilia vastaan. Hänet alennettiin munkiksi ja vietiin Puolaan. Siellä kuoli tsaari Vasili Suiski, vallankumousspecialisti.

Vale-Dimitri taas hirtettiin, vaikka hän oli kuollut jo aikaisemmin. Jo silloin tsaari Vasilin hirsipuussa.

Älkää heittäkö hiiteen Sairaus- ja hautausapukassan perustamista!

Allekirjoittanut kirjoitti Suomen Aliupseerin 2:seen näytenumeroon aliupseerien sairaus- ja hautausapukassan tarpeellisuudesta. Kirjoitukseni johdosta on nimimerkki O. H. S. Suomen Aliupseerin 3:nnessa näytenumerossa kirjoittanut asian varjopuolista, tai niinkuin hän sanoo, valaissut "mitallin" toistakin puolta. O. H. S. näyttää olevan perin huolissaan siitä, että jos k.o. kassa perustetaan Suomen Aliupseeriliiton yhteyteen, on siitä seurauksena joukkoeroaminen liitosta. Sitä en usko! Mutta jos tällaiset syyt aiheuttavat joukkoeroamisen, täytyy sanoa, ettei olla kehitytty vielä sille tasolle, että yhteistoiminta on mahdollinen.

Tällä kertaa on vielä ratkaisematta, mille perustalle k.o. kassa järjestetään. Voisihan tulla myöskin kysymykseen se mahdollisuus, että sairaus- ja hautausapukassa järjestetään kokonaan riippumattomaksi Aliupseeriliitosta. Se on, että kassan jäseneksi voi liittyä jokainen aliupseeri ja heihin verrattava, riippumatta siitä, kuuluuko liittoon vai ei. Nimimerkki O. H. S. näyttää kuitenkin pelkäävän, että tällöin liittyy siihen vain varallisesti heikoin aines, ja k.o. kassan perusta on kestämaton. Allekirjoittanut on kuitenkin päinvaltaista mieltä, vaikka en olekaan tutkinut sitä "suurten lukujen lakia", jota O. H. S. kertoo tarkkaileensa. Suotavaa olisi, että tämän lehden palstoilla tarkoin selostettaisiin myöskin niitä "suurten lukujen lakeja" ja numeroita sekä muita tekijöitä, jotka ovat yhteydessä tämän kysymyksen kanssa. Allekirjoittaneen tarkoituksena on vain ollutkin kiinnittää huomiota asian periaatteelliseen puoleen sekä samalla saada se tarkkan ja perinpohjaisen harkinnan alaiseksi.

Nimimerkki O.H.S. uskottelee itselleen ja lukijoilleen, että sairaus- ja hautausapukassan jäsenet sairastavat paljon kauemmin kuin ei-jäsenet ja ehkä kuolevatkin vasta paljon korkeammassa iässä, kun ovat

Se oli nimittäin Vale-Dimitrin Vale-Dimitri, joka aiheutti tsaari Vasili Suiskin kaatumisen.

Mutta yhdentekevää, kuka. Varmastihan sen olisi Vale-Dimitrin Vale-Dimitrin Vale-Dimitri tehnyt. Oli näet limppu ja tsaju lopussa monelta seikkailijalta ja uusia vale-tsaareja ilmestyi — niputtain.

Ylen sekavaa oli näet huusholli Venäjällä jo vähän päälle 300 vuotta takaperinkin.

kassan jäseniä. Asia ei kuitenkaan ole niin tällaisissa pienissä yhtymissä, sillä onhan tämä verrattavissa n.s. "Kipukassoihin", joissa kyllä asianomaiselta taholta valvotaan, että potilas paranee oikeaan aikaan. Asia on tietysti toisin silloin, kun vakuutus on valtion taholta järjestetty ja valvonta on paljon tehottomampaa. O. H. S. selittää, että nykyään on jokaisella tilaisuus vakuuttaa itsensä ja perheensä sairauden, tapaturman ja kuoleman varalta. Aivan oikein. Mutta onhan tiedossamme, ettei sanottua sosiaalista huoltoa tarvittaisi silloin, jos kaikilla olisi mahdollisuus järjestää taloudelliset asiansa siten, että voisivat huudahtaa: "Oma apu, paras apu." Onhan tiedossamme tuhansia tapauksia, ettei pulaan joutunut ole mitenkään voinut järjestää asioitaan onnettomuuksien varalta, vaikka olisi ollut tavallista suurempi määrä hyvää tahtoa. Olihan mainitsemani esimerkki kyllin räikeä ja selvä, jonka O.H.S:kin myöntää, vaikka väittääkin sen olevan kaikkea järkeä vailla. Tiedossani on kyllä useita mainitunlaisia ikäviä tapauksia, ja ne ovat vain omiaan selventämään sen seikan, että aliupseerien on itse kertakaikkiaan järjestettävä asiansa niin, että voivat auttaa pulaan joutunutta toveriaan ja hänen perhettään. Nim. O. H. S. näkyy lohduttavan lukijakuntaamme sillä, että alikersantin vakanssit ovat jo osaksi poistettut armeijasta ja lähiaikoina poistetaan loputkin. Harha-ajatus. Allekirjoittanut ei kuitenkaan tiedä, että niin olisi tehty. Eikä suinkaan ole ihme, jos kersantin ja vääpelinkin vakanssilla oleva joutuu toisinaan tilapäisesti huonoon taloudelliseen asemaan. Tällaisten tapausten varalta on aliupseerien jo ajoissa ryhdyttävä varokeinoihin.

Olihan jo entisajan ammattikunnilla kunnia-asiana huoltaa oman ammattikuntansa jäseniä, jos ne sattumalta olivat joutuneet avun tarpeeseen. Niin, kyllä meidän Suomen armeijan aliupseereiden täytyy jo olla niin kehittyneitä, ettemme pulaan joutunutta toveriamme heti heitä yhteiskunnan kovaan käteen, vaan avustamme voimiemme mukaan, järjestämällä asiat niin, että meillä on siihen mahdollisuus.

Nimimerkki O. H. S. sanoo: "Liitolla ei ole mitään syytä ryhtyä käärimään jäseniään pumpuliin, voimme jättää sen valtiovallan tehtäväksi." Mitenkä vaadimme valtiovalta, toisin sanoen muilta ihmisiltä, sel-

(Jatk. siv. 15)

„Terveisiä meiltä teille“

Helsingin Sotilasyhdistyksen alipäällystöjaosto on jo useana vuonna — nyt on jo kuudes menossa — järjestänyt iltamia armeijan Helsingissä toimiville kanta-alipuseereille ja heidän perheilleen. Mielenkiinto ja osanotto näihin iltoihin on iloksemme vuosi vuodelta vilkastunut. Mutta koska mielellämme näkisimme yhä enemmän alipuseereja vierainamme sotilaskodissa ja koska tämän lehden lukijoissa kenties on useita sellaisiakin helsinkiläisiä alipuseereita, jotka eivät ennen ole näissä iltamissa käyneet, selostan seuraavassa lyhykäisesti alipäällystöjaoston toimintaa.

Jaostoon kuuluu, paitsi neljää ”sotilasrouvaa”, pastori Niilo Kinos ja neljä alipuseeria eri joukko-osastojen edustajina. Iltamia on pidetty kerran kuussa. Toukokuussa ei järjestetty iltamaa, vaan tehtiin sen sijaan yhteinen, ainakin allekirjoittaneen mielestä erinomaisen onnistunut huvimatka, josta lähemmin tuonnempana.

Iltamien ohjelman ovat jaoston jäsenet yhteisvoimin suunnitelleet ja hankkineet. Päänumeron on ollut joku esitelmä tai puhe, joita useat tunnetut esitelmäsihterit ja puhujat ovat pitäneet. Paitsi torvisoittoa, on erilaisia musiikkinumeroita ollut runsaasti. Kävisi liian pitkäksi tässä luetella kaikkien esiintyjien nimiä, mutta kun mainitsen esim. Theodor Björkmanin, Ernst Lingon, Helmi Liukkosen ja Väinö Solan, käy ilmeiseksi, että esitykset usein ovat olleet ensiluokkaisia. Pakinat, joku yksintanssi ja näytelmät ovat hauskasti täydentäneet ohjelmiamme. Kansallismielisen Nuorison näytelmäkerho, jota ohjaa rouva Hilma Rantanen-Pylkkänen, on esittänyt useimmat näytelmistämme.

Huvimatka, josta ylempänä mainitsin, tehtiin Suomenlinnaan. Käytettäväksemme oli luovutettu erikoinen laiva, Kustaanmiekka, ja soittokuntakin oli mukana. Ilma näytti lähtiessä sateiselta, neljänneksi ennen lähtöä satoi kuin saavista kaataen, mikä lienee säikähdyttänyt useita mukaan aikoneita luopumaan uhkarohkeasta yrityksestä. Mutta ne satakunta henkeä, jotka uljaasti pysyivät päätöksessään, eivät tainneet sitä katua. (Miten niiden laita on, jotka myöhästyivät laivasta, tulivat jälestäpäin ja jäi-

vät kiertomatkalta pois, en mene sanomaan.) Taivas kirkastui vähitellen keväiseen hohtoonsa, ja tuore nurmi, poppelit ja tuomet Suomenlinnassa tuoksuivat ihanasti.

Jo rannassa oli meitä vastassa itse intendentti Tandefelt, joka otti koko joukon hoitoonsa, näytti meille linnoituksen ihmeitä ja kertoi tunnetulla, erinomaisen mielenkiintoisalla tavallaan linnoituksen vaiheista ja historiallisista muistomerkeistä. Esitys tuli ihmeellisen eläväksi kuultuna näin ”paikan päällä”. Kun intendentti osoitti kaunista, vanhaa ovea ja sanoi ”Tuosta ovesta astui kuningas Kustaa Ehrensvärdin haudalle, tuossa seisoi kreivi Posse ojentaessaan hänelle hopeisen muurauslastan”, niin oli aivankuin olimme nähneet heidät ilmielävinä edessämme ja olimme mekin kuuluneet saattoväkeen, joka oli kokoontunut tekemään kunniaa mainehikkaalle amiraalille hänen hautansa ääreen. Retkemme osanottajat kuuntelivat vuoroin hartaina, vuoroin naurusuin innostavaa, monien hauskojen kaskujen mehustamaa esitystä. Eräskin sanoi minulle Ehrensvärdin haudalta Kustaanmiekalle lähdetäessä: ”Tuota olisi kuunnellut vaikka kuinka kauan. Oikein tulee ylpeäksi, että on suomalainen, kun kuulee tuommoista ja näkee tämän kaiken. Tätä minä en koskaan unohda.”

Pitkän kiertomatkan tehtyäme ja yhä uutta mielenkiintoista kuultuamme menimme kahville Sotilaskotiin. Siellä tulkitsi pastori Johannes Björklund, joka hänkin osaltaan niin usein iltamissammekin on ollut kauneimpien ajatustemme tulkkinä, suuren kiitollisuutemme intendentti Tandefeltille ja selitti sitten mieliinpainuvasti sitä sanaa ja käsitettä, jonka tämä esi-isäin rakentama muistomerkki niin voimakkaasti oli mieliimme tuonut: Suomi, isäimme maa.

Kello läheni yhtätoista, kun Kustaanmiekka taas toi meidät Helsingin rantaan. Me olimme suurta elämystä rikkaammat. Niinkuin Ehrensvärdin hautapatsas Kustaa-kuninkaan sanojen mukaan, niin oli koko linnoitus mielestämme ”kehoitus neroille osata, sydämille haluta hyödyttää isänmaata”. Nerous on vain harvoille suotu, mutta ”halu hyödyttää isänmaata” elähtää varmaankin entistä voimakkaampana monen

YHTEENKUULUVAISUUDESTA.

(Jatk. siv. 4)

keätä, että kiinnitetään huomio juuri niihin yksilöihin, jotka omaavat hyvälle toveruudelle vahingollisia ominaisuuksia. Väärää toveruutta on, jos parhaansa mukaan yrittävät, mutta vähälahjaiset, saavat joutua toisten ivan ja naurun alaisiksi.

Toveruuden pahin vihollinen on itsekkyyden. Itsekäs on sellainen toveri, joka tekeytymällä sairaaksi siirtää toveriensa suoritettavaksi hänelle itselleen kuuluvat epämieluisat työt. Itsekyyden kyllästäjä on myöskin teko, kun sotilas kadottamansa esineen tilalle ”lainaa” toveriltaan saman esineen, uhalla saattaa toverinsa rangaistavaksi.

Hyvä toveruus synnyttää oikean joukko-osastohengen. Samoin kuin jonkun rykmentin sotilaat ovat ylpeitä siitä kunniaista ja sankaruudesta, jotka joukko-osasto on perinyt edeltäjiltään, samoin jonkun seuran jäsenet antavat mitä suurimman arvon niille voitoille ja töille, joita sen edustajat ovat saavuttaneet. Joukko-osastohenki ei kuitenkaan saa olla luonteeltaan kerskuvaa, eikä ole oikein ylpeillä vain sillä, mitä toiset ovat saavuttaneet, vaan tähän on pyrittävä lisäämään vaikkapa pienikin oma osuutensa. Joukko-osastonsa hyvää mainetta ylläpitää sen jokainen yksilö ennenkaikkea hyvällä käytöksellä ja ryhdillä, huolellisella pukeutumisella ja erikoisesti ahkeruudella palveluksessa.

Yhteenkuuluvaisuus velvoittaa pitämään huolta toinen toisestaan tarkoituksella estää jonkun tovereista käyttäytymästä huonosti, esiintymästä kurittomasti jne., sillä jokainen yksilön tekemä virhe esiintyy ulospäin koko joukkoon kohdistuvana. Se vaatii myöskin kärsimään toverien tekojen seuraamukset, paitsi kun kunnia on kysymyksessä. Toveruus lakkaa kohdatessaan kunniantoman ja epärehellisen teon. Yhteenkuuluvaisuus taukoaa hetkellisesti, kun sotilaan tulee

tällä retkellä mukana olleen mieltä. Ja jos niin on, oli tämä retki hyvä loppu Helsingin Sotilaskotiyhdistyksen alipäällystöjaoston toiminnalle kuluneena kevät kautena.

Toini Jännes.

noudattaa määrättyä esimiehen käskyä palveluksessa: kasarmivartio on velvollinen pidättämään iltahuudosta myöhästyneen toverinsa.

Joskus saattaa tapahtua, että joukko-osastohenki kehittyä vääraan suuntaan, kuvastaen itsekkäyttä ja itsekkyyttä. Kiintymys omaan joukkoonsa ei kuitenkaan saa muodostua niin yksipuoliseksi, että se saattaa halveksimaan ja ylenkatsomaan naapuriaan. Sellainen on suorastaan typeryyttä. Oikeaan joukko-osastohenkeen tulee sisältyä koko puolustuslaitoksen yhteenkuuluvaisuus: jalkamies, tykkimies, lentäjä ja ratsumies tarvitsevat ja täydentävät toinen toistaan. Jokaisella on oma tehtävänsä taistelussa, ja voitto on kaikkien voimaponnistuksen ja kaikkien aselajien lujan yhteistoiminnan tulos.

ÄLKÄÄ HEITTÄKÖ HIITEEN

(Jatk. siv. 13)

laista, jota emme itse pienimmässäkään määrässä toteuta. Sillä valtio on kokoonpantu yksilöistä ja jos he ajattelevat samoin kuin O. H. S:kin, niin silloin ei ole mitään huoltoa olemassakaan, ja yhteiskunnan kovaosaisimmat kuolevat kurjuuteen, monet nuorena, jolloin siitä koituu huomattava kansantaloudellinen tappio.

Sitten ne parannetut palkat. On harhaluulo, että ne lopettaisivat maailmasta onnettomuudet ja vastoinkäymiset, joten koko huoltoa ei enää tarvittaisi. On tunnettu asia, että ihmisten elämänvaatimukset yhä lisääntyvät ja sosiaalisen huollon tarve yhä myöskin kasvaa. Tällä en tarkoita sitä, ettei palkkain paraneminen olisi tarpeenvaatima, mutta vakuutan, ettei se poista vastoinkäymisiä maailmasta. Tästä syystä emme saa heittää hiiteen ajatusta sairaus- ja hautausapukassan perustamisesta ja huudahtaa, kuten nimimerkki O. H. S., että ”Oma apu, paras apu”. — ”Sairasta sinä ja kuole, se on minun elämäni ehto, sillä se on luonnon laki, että toisen kuolema on toiselle elämä.”

Allekirjoittanut tahtoi tämän johdosta huomauttaa, että me olemme jo kehittyneet sille tasolle, että tunnemme sääliä onnettomia ja kovaosaisia kohtaan ja ryhdymme avustamaan heitä voimiemme ja kykyjemme mukaan emmekä heitä heti valtiovallan syliin.

F. F. N.

**Osoitteen muutos maksaa
Smk. 2:50**

„Riittävän suuri“

Viime numerossa käsittelin kirjoitelmassani Aliupseerien sairaus- ja hautausapukassan perustamismahdollisuuksia ja sen tarkoituksenmukaisuutta, tullen kielteiseen tulokseen. Seuraavassa tahdon esiintuoda mielipiteitäni henkivakuutuksesta.

Kotimainen henkivakuutustoiminta juontaa juurensa viime vuosisadan loppupuoliskolta, jolloin alkoi se suurisuuntainen työ, joka kohotti maamme henkivakuutuskannan niin huomattavalle tasolle, että Suomi v. 1913 oli Pohjoismaissa toisella sijalla Ruotsin ollessa ensimmäisellä. Tämä kunnioitettava asema menetettiin kuitenkin maailmansodan aiheuttamana rahanarvon alenemisen välittömänä seurauksena. Sillä sikäli kuin rahan arvo aleni, aleni myöskin henkivakuutuksien arvo samassa suhteessa elintasoon. Tämä seikka sai monen raha-asioita lähemmin tuntemattoman epäilemään henkivakuutuksen pätevyttä. Poikkeuksetta vakuutetut unohtivat sen seikan, että jos nämä rahat olisivat sijoitetut talletuksina pankkiin, olisivat pankkitalletuksetkin menettäneet arvonsa aivan samassa suhteessa. Tämä on väärä käsityskanta, josta jokaisen on luovuttava, sillä ei ollut henkivakuutuslaitosten syy, että päätetyille henkivakuutuksille, kuin myöskin pankkitalletuksille, kävi kuten on käynyt. Tämä seikka henkivakuutuksiin nähden olisi ollut helpommin korjattavissa sillä, että jokainen olisi inflation päätyttyä kiirehtinyt koroittamaan henkivakuutustaan suhteessa uuteen rahaan. Näin ei kuitenkaan tapahtunut. Harvat vain ymmärsivät tilanteen vakavuuden, korottaen vakuutuksensa entisen arvoiseksi, suurimman osan vakuutetuista jäädessä tuon, nyt miltei arvottomaksi käyneen, entisen vakuutuksensa varaan. Sodanjälkeisinä vuosina ovat henkivakuutuslaitoksemme kuitenkin tehneet voimakasta ja osittain huomattaviakin tuloksia tuottanutta työtä menetetyt asemansa saavuttamiseksi. Paljon kuitenkin vielä vaaditaan siihen. Suuri valistustyö on suoritettava ennenkuin kaikki kansalaisemme oppivat ymmärtämään henkivakuutuksen merkityksen ja tajuamaan sen tuottaman turvan.

Tässä työssä me aliupseeritkin kukin kohdastamme voimme olla mukana, sillä en usko, että meillä jokaisella jo olisi riittävän suuri henkivakuutus itsemme ja perheemme turvana. Ehkäpä jonkun vakuutus on jäänyt toistaiseksi kokonaan päättämättäkin, koska sitä on pidetty toisarvoisena tekijänä. Tällainen tilanne ei

kuitenkaan saa jatkua. Jokaisen meistä on varattava itsellemme henkivakuutus, sillä: *”Henkivakuutus on tarpeellinen kaikille, joiden elämällä ja työllä on nyt tai tulevaisuudessa heille itselleen tai muille jotakin arvoa, minkä ennenaikainen kuolema tai vanhuuden voimattomuus hävittää”*, on eräs henkivakuutusmies sattuvasti sanonut. Lainattu lause on aivan kuin meille lausuttu. Onhan meidän elämällemme ja työllämme sekä nyt että tulevaisuudessa maallemme ja itsellemmekin eittämätön arvonsa. Sotilaina uhkaa meitä sodan sattuessa ennenaikainen kuolema ja työkyvyn menettäminen. Vanhuus ja voimattomuus saavuttaa meidät yhtä varmasti kuin sitä seuraava kuolemakin, jota kukaan ei voi välttää. Kuten sanottu, kuolemaa emme voi välttää, emmekä sen tuottamaa henkistä tuskaa kykene tyystin torjumaan. Henkisen hädän lisäksi tuo kuolema usein tullessaan myöskin taloudellista puutetta, varsinkin jos Tuonelan viikatemies on valinnut uhrikseen perheen päämiehen. Mutta kuoleman aiheuttaman taloudellisen puutteen voimme me ainakin osaksi torjua, ja se on parhaiten torjuttavissa *”riittävän suuren”* henkivakuutuksen avulla.

Päätteessämme henkivakuutusta, tulee aina esiin tuo: *”riittävän suuri”*. Henkivakuutuksen suuruutta on hyvin vaikea määrätä. Ensisijassahan sen tietystikin määrää vakuutuksenottajan palkan suuruus, mutta lopullisesti kuitenkin menot eivätkä tulot. Meillä on ei-välttämättömiä menoja vuoden kuluessa siksi paljon, että niihin kulutetuilla rahoilla voisimme ylläpitää huomattavaa henkivakuutusta. Onhan tunnettu tosiasia, ettei suurilla tuloilla vaurastuta, vaan pienillä menoilla. Koettakaamme siis järjestää ainakin osa noista ei-välttämättömistä menoista henkivakuutusmaksuiksi, jolloin ne eivät sanottavasti rasita talouttamme. — Vaikea ratkaistava on myöskin vakuutusyhtiön valinta. Vaikkakin vakuutusmaksut ovat miltei samat, eivät ehdot muuten ole yhtä edulliset. Nykyäänhän liittyy henkivakuutukseen useita muitakin etuja, ei vain tuo korvausvelvollisuus kuoleman varalle. Niistä kyllä eri yhtiöiden asiamiehet mielihyvin tekevät selkoa, jotenka en niihin lähemmin puutu. Suomalaisuusaatteen läpituokemana olen omasta kohdastani koettanut soveltaa sitä taloudellisellakin alalla. Ikävä on todeta, että maamme 7:stä henkivakuutuslaitoksesta on vain kaksi puhtaasti suomalaista.

Keskinäinen Henkivakuutusyhtiö

SALAMA

Vakuutuskanta 1,787,000,000 mk,
jakautuen 172,000 henkilölle.

Vakuutusrahasto 173,000,000 mk.

Vararahastot 36,000,000 mk,
joista 23,000,000 mk kuuluu erikoiseen sota-
kuolemantapausten suoritusrahastoon.

Tutustukaa Salaman sotakuolemantapauksia koskeviin erikoisehtoihin.

SALAMA

Suuret lisävakuutussummat
— Runsaat maksualennukset.

Ainoa puhtaasti suomalainen suuryhtiö alallaan

Vaikkakin henkivakuutuksen pääasiallinen tarkoitus onkin turvata perheen toimeentulo ainakin muutamiksi kuukausiksi perheen pään siirryttyä Manan majoille, on meillä samalla syytä ajatella myöskin omaa itseämme. Eihän ennenaikainen kuolema voi meitä kaikkia temmata. Tuleehan meistä joistakin harmaahapsisia valtion eläkevaareja. Ja silloin, eläkkeelle päästessä, tuo vakuutussumma arvaamattomasti ilahuttaa meitä. Henkivakuutussummallamme voimme silloin hankkia itsellemme maaseudulta, jonkun salolammen rannalta, vaarinpäiväpirtin ja maapalstan. Siellä voimme rauhassa viettää elämämme ehtoopuolen ja levätä raskaan päivätyömme jälkeen ja nauttia työmme tuloksista iloisina siitä, että kerran elämämme aamupuolella tuli päätetyksi tuo *”riittävän suuri”* henkivakuutus.

O. H. S.

Suomen Aliupseerin

seuraava numero ilmestyy juhannukseksi kaksiksisnumerona.

Siihen aiottu avustukset on lähetettävä toimitukselle kesäkuun 12 päivään mennessä.

Avustakaa

Suomen Aliupseeria! Te osaatte varmasti kirjoittaa jotakin sellaista, mikä kannattaa saatua muidenkin tietoon. Te muistatte paljon vitsejä. Ne huvittavat kaikkia. Te kyhäilette kirjoituksia ja sommittelette runoja. Antakaa meidän julkaista ne!

Suomen Aliupseeriliiton alaostot, pitäkää huoli siitä, että varuskuntanne asiat saatetaan toimituksen tietoon. Parhaiten voitte tämän järjestää valitsemalla yhdysmiehen, joka asettuu kiinteään yhteyteen toimituksen kanssa.

Suomen Aliupseeri tarvitsee ilmoituksia. Ilman on sen vaikea toteuttaa ohjelmaansa ja täyttää lupauksiansa. Ilmoitusten kerääminen kannattaa, sillä me annamme 10 % ilmoitushinnoista kerääjille.

Suomen Aliupseerin Toimitus.

Terve, terve!

Eräs meidän suomalaisten pikkuvirheitä on se, ettemme ole liian kohteliaita. Tapamme tuttavamme kadulla. Tervehtiminen on usein sievä komedia. Useimmiten tervehdimme vasta noin kymmenisen tai ainakin viiden metrin päässä tuttavamme sivuutettuamme. Silloin vasta kylmä tajuntamme älyää hämmästyneenä: Ohsh, taisipa olla tuttava! Teemme plastillisia vartalon kierroksia, enemmän tai vähemmän epäonnistuneen lakinkohotuksen höystämänä. —

Tietenkin arv. lehden lukijat tuumivat päivän polttamat otsanahkat kurtussa: Mitäpä juupelia tuo meitä liikuttaa. Harvoinpa me lakkia nostelemme. Kättä lakkiinhan miltääri heilauttaa. Oikein, rakkaat ystävät. Mutta onhan siinä kädenheilautuksessamme — meidän jokapäiväisessä tervehtimisessämme — maininnan varaa.

Ylcensä aliupseeristo tervehtii reippaasti ja ryhdikkäästi. Sehän on oikein jaloissa päiväkäskyn pykälissäkin mainittu. Ja niinhän pitääkin. — Mutta on poikkeuksia. Harmillisia. Kiusallisia. Ne myrkyttävät mieltämme. Vanha Aatami hempeäsanaisine ärräpäineen tanssii riemupolskaa ajatuksissamme ja voipa tukahtunut manauskin huuliltamme pujahtaa.

Joo, ystävät kalliit! Joukossamme on, tosin harvoin poikkeuksina, miehiä, jotka eivät välitä useinkaan vastata virkatoverinsa — toisen aliupseerin — tervehdykseen. Toinen tekee elämänsä kohteliaimman ”pinnauksen” toverilleen. Tämä vain astelee ohi kuin rautakangen nielaiseena. Korkeintaan saa kohteliaampi tyytyä vihaisen härän silmänmuljausta muistuttavaan vilkaisuun — ja siinä kaikki. — Ikävää. Eikö totta?

Usein juuri on myös toisten työtoveriemme tervehtiminen hapuileva, huolimaton, myrkyllisen katkera nöyryydenosoitus. — Luojan kiitos, että mainitsemani on vain harvoin tapahtunut, mutta sittenkin, kai lienee syytä parannukseen. Eikö ole *oikein* ollessamme saman suuren talon vainioilla, että tervehdimme rehellisesti ja reilusti työtoveritamme. Tekeehän se jo syrjästäkatsojaankin reippaan, puoleensavetävän vaikutuksen, ja tuo tervehtiminen on juuri omiaan vetämään meitä yhteen. Siis tapasimmepa työtoverimme, toisen aliupseerin, missä tahansa, niin iloisena, reippaana ja rehtinä pysyköön tervehdyksemme. Iloinen ja tuttavallinen olkoon silmävälähdyksemme tuntemattomallekin työtoverillemme. Kertokoon tuo kirkas silmävälähdys reiluna totuutena: ”Terve, terve, naapuri! Samastapa ollaan talosta. Hyvin jaksetaan ja eteenpäin mennään”. Siis tehkäämme parannus tässä tavallaan kipeässä ja arassa kysymyksessä. Terve!
K. V. K.

Suomen Aliupseerin Asiamiehiä

pyydetään, mikäli mahdollista, perimään ja tilittämään maksut tilaustamastaan lehdistä kesäkuun kuluessa. Lisätilaukset ovat samalla hyvin tervetulleita.

Toimitus.

Suomen Aliupseeriliiton osoiteluettelo toimintavuotena 1929-30.

Liiton osoitteet:

Liittohallinnon puheenjohtaja: vääp. Y. Komonen, *Lahti*, Hennala, TR.
Liittohallinnon varapuheenjohtaja: vääp. K. Kaarla, *Viipuri*, KKR.
Liittohallinnon kirjuri: vääp. J. Lempiäinen, *Viipuri*, 2. DE.
Johtokunnan puheenjohtaja: vääp. Hj. Hätönen, *Viipuri*, I/SPr:n Esikunta.
Johtokunnan varapuheenjohtaja: vääp. M. Puputti, *Viipuri*, KKR:n Esikunta.
Johtokunnan kirjuri: vääp. J. Pöllänen, *Viipuri*, RT 2:n Esikunta.

Alaosastojen osoitteet:

Hangon alaosasto, *Hanko*, ER. RT Psto.
Haminan alaosasto, *Hamina*, VR.
Helsingin Aliups.-yhdistys, *Helsinki*, 1. DE, Fredrikinkatu 21.
Hämeenlinnan alaosasto, *Hämeenlinna*, KSP.
Joensuun alaosasto, *Joensuu*, Rajavartiosto.
Kiviniemen alaosasto, *Kiviniemi*, III/SPr.
Korian alaosasto, *Koria*, Pion. P.
Kouvola alaosasto, *Kouvola*, KSR.
Kuopion alaosasto, *Kuopio*, PSR:n Aliupseerikerho.
Käkisalmen alaosasto, *Käkisalmi*, II/SPr.
Lahden alaosasto, *Lahti*, Hennala, TR.
Lappeenrannan alaosasto, *Lappeenranta*, RPr:n Esikunta.
Mikkelin alaosasto, *Mikkeli*, PPP 3.
Oulun alaosasto, *Oulu*, PJP:n Aliupseerikerho.
Riihimäen alaosasto, *Riihimäki*, KTR 3.
Sallan alaosasto, *Salla*, 2/LR.
Sortavalan alaosasto, *Sortavala*, 2 Er. MeLL.
Terijoen alaosasto, *Terijoki*, PPP 1.
Turun alaosasto, *Turku*, PR.
Tuusulan alaosasto, *Tuusula*, KTR 1.
Vaasan alaosasto, *Vaasa*, KJP.
Valkjärven alaosasto, *Valkjärvi*, PPP 2.
Viipurin alaosasto, *Viipuri*, RT 2:n Esikunta.

T. Väisänen

Santahamina — Puh. 519.

Suosittelen hyvin lajiteltua

Hedelmä-, Ruoka-, ja Siirtomaantavarakauppaani

Hinnat kohtuulliset!

Oy. Aug. Tillanderin

Kivennäisvesitehdas

Helsinki, Vallinink. 4, Puh. 71 226, 71 283

Valmistaa wichyä, sitruunasuudaa, limonaadia kaikkia laatuja, mehuja kuten musta viinimarja, vadelma, ananas, appelsiini, banaani, sitruuna y.m. Juomien valmistuksessa käytetään puhdasta sokeria.

Tehdas on myös alkanut valmistaa KALJAA 10 ja 2 litran pulloissa.

Liike on Helsingin vanhimpia, joten voitte luottamuksella kääntyä puoleemme tilauksia tehdessänne.

Tilauksia otetaan vastaan puhelimitse sekä Helsingistä että maaseudulta.

Suosittellemme korialaisille

M. TAKASEN

RUOKA-, LIHA- ja SEKATAVARALIIKETTÄ

Paikkakunnan uusin ja ajanmukaisin liike

Halvat hinnat ja nopea toimitus

Puhelin Koria

Suosittelaaan Korialla

I. LEHTISEN

LEIPOMO- ja RUOKATAVARALIIKETTÄ

Paikkakunnalla parhaimmat leipomotuotteet
Kasarmilaisille lähin ostopaikka
Puhelin Koria

KORIALLA

Alkion kahvila

Saatavana: Kahvia, tupakkaa ja virvokkeita
Suositellaan

Oy. Suomen Höyryleipomo ja Konditoria

III linja 21

Myymäla Unionink. 21, Puh. 25 479
Tilaukset ” 73 542
Konttori ” 72 388

Suosittelaaan

POLKUPYÖRÄT

ASEET ja AMPUMATARPEET
URHEILUVALINEET

ostatte edullisimmin meiltä

Oy. ASE Ab. ja SUOMEN URHEILUAITTA

Fabianink. 16 Helsinki Puh. 28 203 ja 25 298

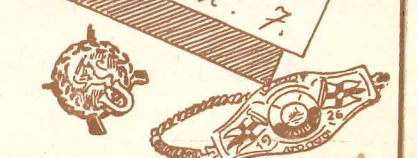
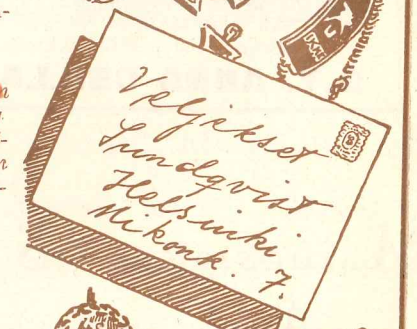
Valmistamme

kaikkien joukkoosastojen ranteessa, sekä ruuvilla (housussa) kannettavia merkkejä. Samoin eri joukkoosastojen sormuksia hopeassa ja kullattuna.

Pyytäkää luonnoksia! Kyselkää hintojamme.

SIIS jokaiseen merkkitiedusteluun ja tilauksiin sisältyvään kirjeeseen kirjoitetaan osoitteeksi

Tilatkaa Suomen Aliupseeri
vuodeksi 1930

Suosikaa Suomen Aliupseerissa
mainostavia liikkeitä ja toiminimiä!

KEHOITUS

kaikille miehille, naisille ja tytöille!

53-vuotinen toimintamme yksinomaisesti hiushoidon palveluksessa on osoittanut meille miten lukemattomat hiussairaudet, joiden olemassaolosta asianomaiset useinkaan itse eivät tiedä, estävät hiusjärjestelmän säännöllistä toimintaa ja vähitellen sen hävittävät. Siitä syystä olemme turvautuneet kaikin puolin välttämättömään estävään keinoon

täysin maksuttoman hiustutkimuksen laadintaan jokaiselle.

Jos Teillä siis hiuksissanne ei jokin seikka olisi järjestyksessä, jätämme harkittavaksenne, haluatteko etsittäväksi syyn tähän ja mitä siihen nähden olisi tehtävä.

Se ei maksa Teille mitään eikä sido Teitä mihinkään!

Teidän ei tarvitse muuta tehdä kuin vastata tarkasti oheellisiin kysymyksiin sekä lähettää meille näytteeksi *muutamia viime aikoina kammattaessa irtaantuneita hiuksia*, jonka jälkeen Teille lähetetään maksuttomasti viimeistään viikon kuluessa tutkimustodistus suljetussa kirjekuoressa. Tämän ohella sitoudumme *täydelliseen vaihtoon* tapauksenne nähden, sillä näitä merkintöjä ei levitetä arkistosta muualle. Älkää jättäkö käyttämättä hyväksenne suotuisaa tilaisuutta, vaan kirjoittakaa heti, sillä vitkastelu voi vahingoittaa Teitä.

Nimi:
Osoite:
Ammatti: Oletteko viime aikoina sairastanut joitakin tauteja?
Ikä: Jos olette, mitä?
Vaivaako Teitä hiustenlähtö? Oletteko käyttänyt tuloksetta jo jotain hiustenhoitoainetta?
Onko Teillä hilsettä? Oletteko käyttänyt tuloksetta jo jotain hiustenhoitoainetta?
Onko tukkanne kuiva vai rasvainen? Jos olette, mitä?
Onko päänahkanne arka? Onko Teillä lyhyt vai pitkä tukka?
Millä hoidatte hiuksianne? Onko tukkanne ohut tai tuuhea?
Kärsittekö päänsärkyä?
(Smk 1:50 postimerkki on oheenliitettävä suljettua vastausta varten.)

O.Y. ANNA CSILLAG A.B. Helsinki, 93 Aleksanterinkatu 17

Mainostakaa Suomen
Aliupseerissa

Se on tehoisa ilmoitusväline!

Hinta 3 markkaa

Suomen Aliupseeri

Me eesti vennad, uletamme Teile
kätt üle Soome lahe! Sama veri
voolab meie mõlemate soontes.
Meie päralt on tulevik!

N:o 2—3

Juhannuksena, Suomen lipun päivänä, 1930